

NAMAZIN ÖNEMİ

Mehmet Paksu

Allah'ımız bizi yoktan var etti. Taş olabilirdik, ağaç veya hayvan olabilirdik. Hattâ bir canavar da olabilirdik. Fakat insan olarak yaratıldık. Bunun yanında Hristiyan, Yahudi veya Budist de olabilirdik. Ama Müslüman olduk.

Bu nimetler ilk anda aklımıza gelmeyebiliyor. Daha bunlar gibi düşünemediğimiz o kadar nimetler var ki, saymakla bitmez. Bize bir kalem hediye edene teşekkür ediyoruz, bir kitap verene minnet duyuyoruz. Çünkü bunu insanlığın ve nezaketin gereği olarak yapıyoruz. **Ya bize bu kadar nimetleri verene teşekkür etmek, minnet duymak gerekmez mi?**

İşte namaz en büyük şükür, en açık teşekkürdür. Namaza bütün vücudumuzla katılıyoruz: Elimiz, ayağımız, gözümüz, dilimiz, başımız; aklımız, kalbimiz, hayalimiz bütün duygularımızla... Böylece bütün bu organ ve duygularımızla Allah'ımıza şükürümüzü iletmiş oluyoruz.

Namaz kılmayan insan böyle bir teşekkürü bile yapmıyor. Milyarlar verse elde edemeyeceği nimetlere sahip olmanın değerini fark edemiyor. **Allah göstermesin, gözümüzün birisini kaybetsek, dünyanın parasını harcasak yerine aynısını koyabilir miyiz? Bir kaza sonunda dilimizi kaybetsek, fakat bütün dünyanın yarısını versek bir dil bulabilir miyiz?**

İnsan olarak her şeye sahip olmak istiyoruz. Dünyada ne varsa bizde de aynısının bulunmasını arzu ediyoruz. İhtiyaçlarımız o kadar çok ki... Sadece bu dünya ile de yetinmiyoruz. Sonsuz bir hayat istiyoruz, Cenneti istiyoruz, Peygamberimizle birlikte olmayı diliyoruz.

Bunları elde etmeye gücümüz yetmeyeceğine göre kimden isteyeceğiz? Her halde bu dünyayı, yıldızları, gökleri ve âhireti var edenden isteyeceğiz. Onu istemenin de yolu Allah'ı kendimizi sevdirmekle olur. Kendimizi Allah'a sevdirmenin en iyi yolu da Onun huzurunda her gün beş defa eğilmek, secdeye varmaktır.

Böylece **namaz kılmakla Rabbimizin huzuruna çıkmış oluyoruz.** İçimize sevinç doluyor, neşe doluyor ve mutluluk doluyor. Kendimizi uçacakmış gibi hissediyoruz; tatlı bir heyecan duyuyoruz. Nasıl heyecan duymayız ki? Bir müdürün, bir valinin, bir bakanın karşısına çıkınca kendimizde nasıl bir sevinç ve heyecan hissediyoruz. Oysa namazda müdürün de, valinin de, bakanın da; hattâ bütün kâinatın Yaratıcısının huzuruna çıkıyoruz. Böyle bir mutluluğu kaçırmak ister miyiz hiç?

Acıkınca yemek yiyoruz, susayınca su içiyoruz, uykumuz gelince uyuyoruz. Böylece

o ihtiyaçları gideriyoruz. Ama insan sadece ağız ve mideden ibaret değil ki... Aklımız var düşünöyoruz, kalbimiz var duygular taşıyoruz, ruhumuz var, sonsuz bir hayatı istiyoruz. Aklımızın, kalbimizin, ruhumuzun ihtiyaçlarını nelerle karşılayacağız; hangi gıda vererek bu latifelerimizi doyuracağız? İşte aklımızın gıdası, kalbimizin ihtiyacı, ruhumuzun rahatı ancak el bağlayıp namaza durmakla temin edilmiş olur.

Namaz kılmakla hem maddeten, hem de manen temizlenmiş oluyoruz. **Abdest almakla maddi temizliği yapıyoruz; namaza durmakla da günah ve hatalarımızın kirlerinden arınıyoruz.**

Peygamber Efendimiz (asm) ile sahabiler arasında geçen řu kısa konuşma bu meseleyi çok güzel bir şekilde açıklıyor:

Peygamber Efendimiz (asm.) bir gün sahabilere sordu:

“Ne dersiniz? Birinizin kapısı önünde bir ırmak bulunsa, o kimse o ırmakta günde beş defa yıkansa, vücudunda kirden iz kalır mı?”

Sahabiler cevap verdiler:

“Hiçbir kir kalmaz, yâ Resulallah.” O zaman Peygamberimiz şöyle buyurdu:

“İşte beş vakit namaz da buna benzer. Allah, namaz sayesinde günahları siler, temizler.”

Namazdaki asıl temizlik manevî olanıdır. Ruhumuzun ve kalbimizin sık sık temizlenmesine ihtiyaç vardır. Çünkü el, ayak gibi organlarımız nasıl çeşitli sebeplerle kire, toza, toprağa bulanıyorsa, insanlık icabı işlediğimiz çeşitli günah ve kusurlar sebebiyle, ruhumuz da manevî kirlere bulanmaktadır. Ama insan ruhunu ve kalbini tutup suya sokamaz. Onun da kendine göre bir yıkama usulü vardır. Bunun yıkanması namazla olur.

Namaz kılmaya alışmamış olan kimseler, bu ezikliği hafifletecek sebepler ararlar. Namaz kılanlarda gördüğü kusurları büyüterek onların da kendisi gibi kusurlu olduklarını, dolayısıyla aralarında pek büyük bir fark olmadığını düşünmeye başlarlar. Kendi kusurunu küçültür, namaz kılanın küçücük bir kusurunu büyütür, hatta **“Kalbim temiz!”** gibi bahanelerle kendisinin daha üstün durumda olduğunu dahi iddia etmeye başlar.

Aslında insan olarak hiç kimse kusur ve günahlardan arınmış değildir.

İbadetlerinde devamlı olan kimsenin bile kendisine göre bazı kusurları olacaktır. Ne var ki işledikleri kötülükler bakımından insanlar arasında bir karşılaştırma yapılırsa, namaz kılanların bu konuda daha geride kaldığı görülür. Evet, sigara içmeyenlerde akciğer kanseri görülür; ama içen kimselerin bu hastalığa yakalanma ihtimali daha fazladır. Bunun gibi her gün beş defa Rabbini hatırlayarak Onun huzuruna çıkan bir kimsenin kötülük yapma ihtimali ile Rabbini ancak başı derde düştüğü zaman hatırlayan bir kimsenin kötülük işleme ihtimali arasında büyük bir fark olacaktır.

Ayrıca namaz insanı kötülüklerden alıkoyar. Bu husus Kur’ân-ı Kerim’de bu şöyle anlatılıyor:

“Sana vahyedilen kitabı oku. Namazı da dosdoğru kıl. Çünkü namaz çirkin işlerden ve kötülüklerden alıkoyar. Allah’ı zikretmek elbette en büyük ibadettir. Ne yaparsanız Allah hakkıyla bilendir.” (Ankebut, 29/45)

(KAYNAK: Sorularla İslamiyet.com)